

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Δεν είναι ο καθένας χωριστά
κι η καθεμία που σεβαστικά τη λεν συντρόφισσα
αγωνιστές από την άλλη άκρη του ουράνιου τόξου
Είναι που του σπαθιού σου δεν εστόμωσεν η κόψη
Καρφί στο μάτι τους
Και δάγκωμα σκορπιού μες την καρδιά τους
Δεν είν' τα λόγια τα τραγούδια ή τα δάκρυα
Και η συγκίνηση μονάχα
Μόλο που караβιές ολόκληρες
Στα δάκρυα ορκιστήκανε να συνεχίσουνε το Δρόμο
Είν' η λεπτούλα κόκκινη γραμμή
Σαν όλο φαίνεται να χάνεται στη σκόνη των καιρών
Και όλο συνεχίζει
Πότε πετώντας πότε έρποντας

Η ανυπόταχτη κραυγή
Το νόημα της εξέγερσης
Πάνω από μαύρες τρύπες και μυλόπετρες που χάσκουνε
Πέντε πρωτοπαλίκαρα με τους πασάδες κάμανε καπάκια
Κι άλλα δυο τρία υπογράψανε δηλώσεις μετανοίας
Ε, και λοιπόν;
Όσο και αν μάς το χτυπάν οι φαρισαίοι
Τρέμει το φυλλοκάρδι τους
Τρεκλίζει πάντοτε η εξουσία του σκοταδιού
Για σχοινοβάτες του φωτός το έργο δύσκολο
Ένας μπαξές γεμάτος αίμα
είν' ο ουρανός
και λίγο χιόνι
έσφιξα τα σκοινιά μου
μάς τραγουδάει ο ποιητής
Η γέννα θέλει σφίξιμο
Ωστόσο
Ας μην ξεχνιόμαστε
Οι δύσκολοι καιροί κοιλοπονάν Πολυτεχνεία

17-11-23

Όλγα Τσιλιμπάρη, συνταξιούχος εκπαιδευτικός